

แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย

The Increasing Efficiency Guideline of Gem and Jewelry Production Management of the Thai Industrial Sector

พัฒน์พงษ์ สุทยานาง¹ ทิฆัมพร พันลิกเดช² และสิทธิชัย ธรรมเสนห์³
Pattanapong Suyanang, Tikhamporn Punluekdejand, and Sittichai Thammasane

Received: April 9, 2024, Revised: June 24, 2024. Accepted: June 25, 2024

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย และ 2) แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเชิงปริมาณ คือ ผู้ประกอบการภาคธุรกิจอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ จำนวน 285 ราย และกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเชิงคุณภาพคือ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 ท่าน จากผู้ประกอบการ ผู้บริหารหน่วยงานรัฐ และนักวิชาการ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.812 และมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.834 ผลการวิจัยเชิงปริมาณพบว่า แบบจำลองปัจจัยเชิงสาเหตุมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีน้ำหนักของความสัมพันธ์ด้านความรู้ความสามารถของพนักงาน มากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการออกแบบและพัฒนาการผลิต ด้านจัดการเครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิต และด้านการวางแผนและการควบคุมคุณภาพอย่างต่อเนื่อง ตามลำดับโดยทั้ง 4 องค์ประกอบ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อการเพิ่มประสิทธิภาพ

¹สังกัดนักวิจัยอิสระ; Independent Researcher, Email: Pattanapong.suy@gmail.com

²สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์; Graduate school, Southeast Asia University, Email: tikhamporn.pu@gmail.com

³สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา; Suan Sunandha Rajabhat University, Email: sittichai.th@hotmail.com

การจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ผลการวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า องค์ประกอบทั้งสี่เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างมากต่อการจัดการการผลิตสมัยใหม่โดยการผลิตที่ผสมผสานกันระหว่างแรงงานฝีมือกับเทคโนโลยีสมัยใหม่สามารถพัฒนาระดับฝีมือแรงงานให้สามารถแข่งขันในระดับสากลได้ นอกจากนี้ต้องให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมความรู้ทักษะและความสามารถด้วยระบบสารสนเทศและเทคโนโลยีที่ทันสมัยอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนารูปแบบชิ้นงานเครื่องประดับให้มีความแปลกใหม่และทันสมัยซึ่งจะสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่สินค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพ การจัดการการผลิต อัญมณีและเครื่องประดับ

Abstract

This research aims to study 1) the causal factors affect the increasing efficiency of gem and jewelry production management of Thai industrial sector, and 2) the increasing efficiency guidelines of gem and jewelry production management of Thai industrial sector. This research was mixed methods research. The sample of quantitative research was 285 gem and jewelry entrepreneurs and the sample of quality research was 7 persons; entrepreneurs, government executives and academicians. The index of item-objective congruence (IOC) was 0.812 and 0.834 reliability values. The results of the quantitative research reveals that the causal factor models were consistent with empirical data with the weight of relationship on knowledge and skills of employees in a highly level, secondly was design and development products, machine and technology of products and planning and quality control continuously, respectively. The all 4 elements were positive and direct influence to the increasing efficiency of gem and jewelry productions management at a statistically significant value of 0.05 level. The results of quality research found that the four elements were very important of modern production management by the combines production between skilled labor with modern technology was able to improve development of skilled labor for competitive internationally. In addition, must be important to support knowledge and skills to employees continuously with modern technology

for increasing efficiency to design and develop of gem and jewelry to created workpiece and added value of production.

Keywords: Efficiency, production management, gem and jewelry

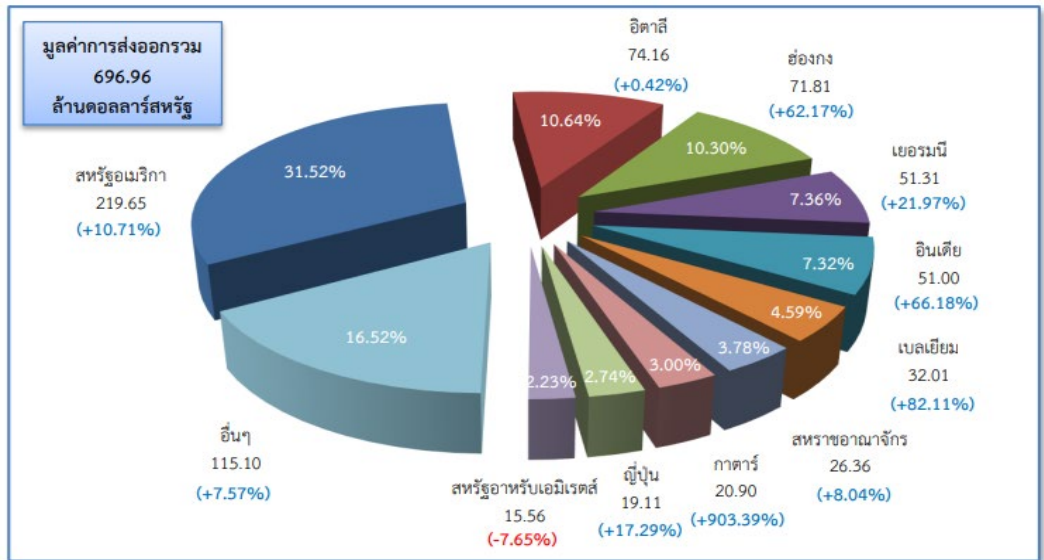
บทนำ

สถานการณ์สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของโลกในธุรกิจอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับที่ต้องเผชิญความท้าทายอีกหลายประการทั้งเรื่องนโยบายการเงินที่ตึงตัวนานกว่าที่คาดสถานการณ์สงครามอิสราเอลและฮามาสอาจขยายวงกว้างเพราะมีประเทศผู้นำในภูมิภาคเข้ามาร่วม สถานการณ์การเลือกตั้งสำคัญที่จะเกิดขึ้นในหลายประเทศโดยเฉพาะสหรัฐฯ และสหราชอาณาจักร รวมทั้งสถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างจีน-สหรัฐฯทำให้เกิดการแบ่งขั้วและกระทบห่วงโซ่การผลิตซึ่งสถานการณ์เหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโลกอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้รวมไปถึงปัญหาเกี่ยวกับการขาดความรู้ในการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการผลิตสมัยใหม่ (สุเมธ ประสงค์พงษ์ชัย, 2567)

ตารางที่ 1 มูลค่าการส่งออกสินค้าอัญมณีและเครื่องประดับไทยในเดือนมกราคม ปี 2566 และปี 2567

รายการ	มูลค่า (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)		สัดส่วน (ร้อยละ)		เปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)
	ม.ค.66	ม.ค.67	ม.ค.66	ม.ค.67	
ส่งออกรวมทองคำ	732.95	1,166.08	100.00	100.00	59.09
หัก มูลค่าส่งออกทองคำ	159.47	469.11	21.76	40.23	194.17
คงเหลือมูลค่าส่งออกไม่รวมทองคำ	573.48	696.96	78.24	59.77	21.53
หัก มูลค่าสินค้าส่งกลับจาก ต่างประเทศ	34.03	31.39	4.64	2.69	-7.75
คงเหลือมูลค่าส่งออกสุทธิ	539.45		73.60	57.08	23.38

ที่มา: ศูนย์ข้อมูลอัญมณีและเครื่องประดับสถาบันวิจัยและพัฒนาอัญมณีและเครื่องประดับแห่งชาติ (2567)

ภาพที่ 1 แสดงตลาดส่งออกอัญมณีและเครื่องประดับไทย เดือนมกราคม 2567

ที่มา: ศูนย์ข้อมูลอัญมณีและเครื่องประดับสถาบันวิจัยและพัฒนาอัญมณีและเครื่องประดับแห่งชาติ (2567)

ปัจจุบันการส่งออกอัญมณีและเครื่องประดับของไทยในเดือนมกราคมปี 2567 มีมูลค่าเพิ่มขึ้นร้อยละ 59.09 (แสดงรายละเอียดตารางที่ 1) แต่หากพิจารณาถึงมูลค่าการส่งออกสินค้าอัญมณีและเครื่องประดับไทยไม่รวมมูลค่าการส่งออกทองคำขยายตัวร้อยละ 21.53 และหากพิจารณามูลค่าส่งออกอัญมณีและเครื่องประดับของไทยหักออกด้วยมูลค่าการส่งออกทองคำและมูลค่าสินค้าส่งกลับจากต่างประเทศพบว่า มูลค่าการส่งออกสินค้าอัญมณีและเครื่องประดับสุทธิเพิ่มขึ้นร้อยละ 23.38 (ศูนย์ข้อมูลอัญมณีและเครื่องประดับ, 2567) และสถานการณ์ส่งออกในเดือนแรกของปี 2567 (จากภาพที่ 1) สินค้าอัญมณีและเครื่องประดับสามารถกลับมาขยายตัวได้ในหลายตลาดโดยมูลค่าการส่งออกสินค้าอัญมณีและเครื่องประดับไทย (ไม่รวมทองคำ) ในเดือนมกราคมปี 2567 ขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 21.53 เมื่อเทียบกับเดือนเดียวกันในปีก่อนหน้า โดยตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย 9 อันดับแรกทั้งสหรัฐอเมริกา อิตาลี ฮ่องกง เยอรมนี อินเดีย เบลเยียม สหราชอาณาจักร กาตาร์ และญี่ปุ่น ปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.71, 0.42, 62.17, 21.97, 66.18, 82.11, 8.04, 90.39 และ 17.29 ตามลำดับ ส่วนตลาดอันดับที่ 10 สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ปรับตัวลดลงร้อยละ 7.65 (ศูนย์ข้อมูลอัญมณีและเครื่องประดับ, 2567)

ถึงแม้ว่าสถานการณ์ส่งออกอัญมณีและเครื่องประดับจะยังขยายตัวจากปัจจัยบวกหลายประการ แต่ก็ยังขาดแรงสนับสนุนจากตลาดสำคัญหลายแห่งเนื่องจากการฟื้น

ตัวชี้กว่าที่คาดการณ์ไว้ สะท้อนให้เห็นถึงภาวะชะลอตัวจากปัญหาทางเศรษฐกิจที่รุนแรงหลายประเทศทั่วโลกทั้งปัญหาสภาพคล่องทางการเงินของสถาบันการเงินทั้งในสหรัฐฯ และยุโรป หรือปัญหาวิกฤตอสังหาริมทรัพย์ในจีนที่จะส่งผลให้เศรษฐกิจจะชะลอตัวต่อเนื่องในปี 2567 โดยเศรษฐกิจสหรัฐฯ คาดว่าจะมีการชะลอตัวลงมากกว่าประเทศอื่น ๆ อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับของไทยยังมีจุดแข็งและเป็นที่ยอมรับในระดับโลก โดยเฉพาะหินสีจำพวกพลอย เครื่องประดับทองและเงิน รวมถึงจุดเด่นของช่างฝีมือที่มีชื่อเสียงในหลายมิติ อาทิทักษะการออกแบบและขึ้นรูปเครื่องประดับ ฝีมือประณีตและคุณภาพในการเจียรไนพลอย และความสามารถในการเผาพลอยซึ่งช่วยเพิ่มมูลค่าและพัฒนาสินค้าจนเป็นที่ยอมรับในตลาดคู่ค้าสำคัญ (นภินทร ศรีสรรพางค์ม, 2567) ทั้งนี้สาเหตุหลักที่ทำให้อุตสาหกรรมเครื่องประดับไทยไม่สามารถที่จะก้าวไปเป็นผู้นำได้นั้น เนื่องจาก SMEs ของไทยส่วนใหญ่มักจะทำแบบซ้ำเดิมเป็นประจำ (Routine) ตามประสบการณ์และความรู้ที่สั่งสมมากกว่าที่จะพยายามพัฒนาความรู้ และนำเอาเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้าไปประยุกต์ใช้ ในขณะที่ประเทศผู้นำเหล่านั้น ได้มีการผสมผสานระหว่างแรงงานฝีมือแบบดั้งเดิมกับเทคโนโลยีการผลิตสมัยใหม่มาช่วยเพิ่มมูลค่าและพัฒนาสินค้าให้เป็นที่ยอมรับและสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันจนธุรกิจมีรายได้สูงขึ้นสอดคล้องกับรายงานผลการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ประจำปีพ.ศ. 2566 โดย IMD World Competitiveness Center ที่พบว่า ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจของไทยนั้นมีอันดับลดลงอย่างต่อเนื่องนั้น ซึ่งหมายความว่า ภาคการผลิตของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยมีการนำเครื่องมือด้านดิจิทัลและเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้อย่างคงอยู่ในระดับปานกลาง และยังถือว่าเป็นจุดอ่อนด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจไทยเช่นเดียวกัน (สมาคมการจัดการธุรกิจแห่งประเทศไทย, 2566)

สถานการณ์ดังกล่าวทำให้ผู้ประกอบการอัญมณีและเครื่องประดับไทยต้องเผชิญกับความท้าทายทั้งจากพฤติกรรมของผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและการได้รับอิทธิพลจากพลวัตในมิติต่าง ๆ ของโลกที่เข้ามามีผลต่อเศรษฐกิจสังคม วัฒนธรรม และการดำรงชีวิตของผู้คนในปัจจุบัน ตลอดจนแนวโน้มจะเปลี่ยนแปลงไปอีกในอนาคตข้างหน้าโดยแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงนี้ย่อมจะส่งผลกระทบต่อการค้าเงินธุรกิจและผลประกอบการของอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับไทยในระยะต่อไป (สมชาย พรจินดารักษ์, 2567) ซึ่งจากความสำคัญและปัญหาดังกล่าวเป็นมูลเหตุจูงใจที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษถึงแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย เนื่องจากการจะดึงดูดให้ผู้ซื้อทั้งตลาดในประเทศและต่างประเทศหันมาสนใจในสินค้าอัญมณีและเครื่องประดับของไทยมากขึ้น จำเป็นต้องมีการปรับปรุงกลยุทธ์การบริหารจัดการองค์กรและพัฒนา

สินค้าให้มีความแตกต่างจากรูปแบบเดิม ๆ หรือสร้างสินค้าภายใต้รูปแบบและนวัตกรรมใหม่เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มแทนการแข่งขันทางด้านราคาเหมือนเช่นในอดีตที่ผ่านมา และต้องให้ความสำคัญกับการจัดการเชิงกลยุทธ์ซึ่งถือเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการองค์กรเพื่อนำไปสู่โอกาสการแข่งขันทางการค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้สามารถสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันและทำให้ประเทศไทยก้าวสู่การเป็นศูนย์กลางการค้าอัญมณีและเครื่องประดับที่สำคัญของโลกต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแบบจำลองปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย
2. เพื่อศึกษาแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย

สมมติฐานในการศึกษา

สมมติฐานที่ 1 ด้านการออกแบบและพัฒนาการผลิตมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย

สมมติฐานที่ 2 ด้านจัดการเครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิต มีอิทธิพลเชิงบวกต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย

สมมติฐานที่ 3 ด้านความรู้ความสามารถของพนักงาน มีอิทธิพลเชิงบวกต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย

สมมติฐานที่ 4 ด้านการวางแผนและการควบคุมคุณภาพอย่างต่อเนื่องมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed-methodology research) มี 2 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) และ 2) การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ด้วยเทคนิคการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview)

1. การวิจัยเชิงปริมาณ

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเชิงปริมาณ

1) ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการภาคธุรกิจอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับในประเทศไทย ใช้ข้อมูลจากกรมพัฒนาธุรกิจการค้า (สถาบันวิจัยและพัฒนาอัญมณีและเครื่องประดับแห่งชาติ, 2566) จำนวน 13,322 ราย

2) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการภาคธุรกิจอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับในประเทศไทย จำนวน 285 ราย การศึกษาในครั้งนี้ใช้วิธีการกลุ่มตัวอย่างตามเงื่อนไขของการวิเคราะห์สมการโครงสร้างต้องมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 200 ตัวอย่างขึ้นไปในกรณีที่โมเดลไม่มีความซับซ้อน (Hair et al., 2014) ที่ได้กล่าวว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมกับการใช้สถิติการวิเคราะห์พหุตัวแปร ควรมีจำนวนอย่างน้อย 5-10 เท่าของดัชนีชี้วัดและควรมีขนาดตัวอย่างอย่างน้อย 200 ตัวอย่าง หรือ 5 เท่าของข้อคำถาม (Kline, 2016) ในการวิจัยนี้มีตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 25 ตัวแปร 57 ข้อคำถาม (57 ข้อคำถาม x 5 เท่า) ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 285 คน ถือได้ว่าขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามเงื่อนไขในการวิเคราะห์ และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสะดวก (Accidental Sampling)

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเชิงปริมาณ

เครื่องมือวิจัยในครั้งนี้คือ แบบสอบถาม แบ่งเป็น 4 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Nominal Scale) ตอนที่ 2 ข้อคำถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย ข้อคำถามครอบคลุมประเด็นเกี่ยวกับ 1. ด้านการออกแบบและพัฒนาการผลิต 2. ด้านจัดการเครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิต 3. ด้านความรู้ความสามารถของพนักงาน และ 4. ด้านการวางแผนและการควบคุมคุณภาพอย่างต่อเนื่อง และตอนที่ 3 ข้อคำถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย โดยแบบสอบถามตอนที่ 2 และตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inference statistics) ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (First order confirmatory factor analysis)

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ

2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเชิงคุณภาพ

1) ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับของไทยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่ม 1 ผู้ประกอบการอัญมณีและเครื่องประดับของไทยที่มีประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจไม่น้อยกว่า 10 ปี กลุ่ม 2 ผู้บริหารหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับของไทย และกลุ่ม 3 นักวิชาการในสถาบันการศึกษาทางด้านที่เกี่ยวกับอัญมณีและเครื่องประดับของไทย

2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้เชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับของไทย จำนวน 7 ท่าน มีการสุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกมาเข้ากลุ่มโดยการเลือกตัวอย่างแบบลูกโซ่ (Snowball sampling) แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม 1 ผู้ประกอบการอัญมณีและเครื่องประดับของไทยที่มีประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 3 ท่าน กลุ่ม 2 ผู้บริหารหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับของไทย จำนวน 2 ท่าน และกลุ่ม 3 นักวิชาการในสถาบันการศึกษาทางด้านที่เกี่ยวกับอัญมณีและเครื่องประดับของไทยจำนวน 2 ท่าน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ

1) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview) เพื่อให้ได้ข้อมูลมาเสริมกัน

2) การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 7 ตัวอย่างเมื่อผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลได้ทั้งหมดแล้ว จึงทำการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนต่อไป

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic induction) โดยผู้วิจัยตีความข้อมูลจากรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็นแล้วดำเนินการสร้างข้อสรุปขณะทำการสัมภาษณ์เชิงลึก และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ผู้วิจัยให้รหัสข้อมูลแบบนิรนัย (Deductive) ดำเนินการโดยจัดทำรหัสแบบนิรนัยก่อนการเก็บข้อมูล ได้แก่ การจัดรหัสทั้งหมดให้เป็นกลุ่มก่อน (Categorization) โดยใช้หัวข้อการวิเคราะห์ (Themes) ที่ได้กำหนดไว้แล้วในแนวทางการสัมภาษณ์ จากนั้นทำการตีความผลการวิจัยเพื่อให้ได้ข้อสรุป ตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการนำข้อมูลที่ได้ไปทำการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่ปรึกษางานวิจัยเพื่อให้ความเห็น (Peer review)

3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผ่านการทดสอบความเที่ยงของเครื่องมือโดยใช้ผู้เชี่ยวชาญโดยใช้การวัดดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (IOC) โดยเกณฑ์ที่ยอมรับได้ของค่าดัชนีความสอดคล้องควรเท่ากับหรือมากกว่า 0.05 ซึ่งได้ค่าเฉลี่ยของดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.812 หลังจากนั้นมาทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient; α) โดยผลการทดสอบได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.834 แสดงว่า แบบสอบถามฉบับนี้มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้

ผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยเชิงปริมาณจากกลุ่มตัวอย่าง 285 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 62.7) มีอายุระหว่าง 30-35 ปี (ร้อยละ 24.6) มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 49.3) มีประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจ 11-15 ปี (ร้อยละ 45.2) และมีลักษณะการดำเนินธุรกิจผลิตสินค้าเพื่อขายภายในประเทศและเพื่อการส่งออก (ร้อยละ 40.5) สำหรับผลการวิเคราะห์สรุปผลได้ดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปร

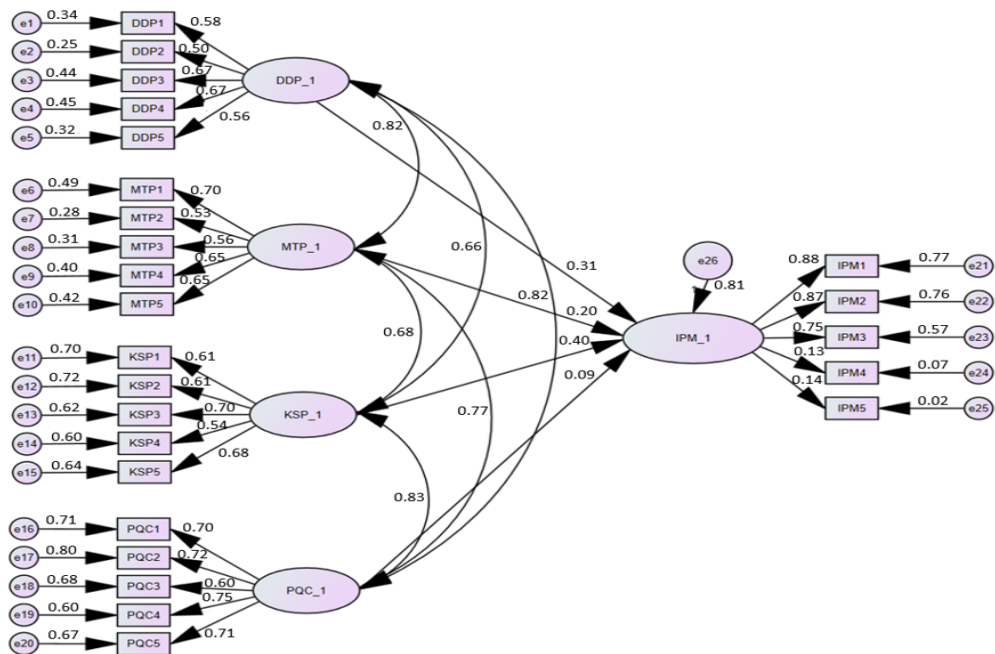
ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความสำคัญ
ด้านการออกแบบและพัฒนาการผลิต	3.723	0.466	มาก
ด้านจัดการเครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิต	3.571	0.291	มาก
ด้านความรู้ความสามารถของพนักงาน	3.553	0.325	มาก
ด้านการวางแผนและการควบคุมคุณภาพอย่างต่อเนื่อง	3.541	0.414	มาก
การจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับใน ภาคอุตสาหกรรมไทย	3.597	0.374	มาก
แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณี และเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย	3.513	0.394	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย มีความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.513 และพบว่า การจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทยโดยภาพรวมมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.597 โดยพบว่า ด้านการออกแบบและพัฒนาการผลิตมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก มี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.723 ด้านจัดการเครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิต มีความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.574 ด้านความรู้ความสามารถของพนักงาน มีความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.553 และด้านการวางแผนและการควบคุมคุณภาพอย่างต่อเนื่องมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.541 ตามลำดับ

1.2 ผลการวิเคราะห์แบบจำลองปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย พบว่า ค่าความน่าจะเป็นของไคสแควร์เท่ากับ .088 มากกว่า .05 แสดงว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ค่าไคสแควร์สัมพันธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.180 มีค่าน้อยกว่า 2 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.969 มีค่ามากกว่า 0.95 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของการประมาณค่าความคลาดเคลื่อน (RMSEA) เท่ากับ 0.021 มีค่าน้อยกว่า 0.05 จึงสรุปได้ว่าสถิติทั้ง 4 ค่า ผ่านเกณฑ์การประเมิน ดังนั้น แบบจำลองปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย ภายหลังปรับปรุงแล้วมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงดังภาพที่ 2 ดังนี้

Chi-square = 139.246, Chi-square/df = 1.180, df = 118, p = .088,
GFI = .969, CFI = .995, RMR = .015, RMSEA = .021, AGFI = .970

ภาพที่ 2 แสดงค่าสถิติจากโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ(โมเดลที่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์)

ตารางที่ 3 ค่าดัชนีทดสอบโมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ดัชนีบ่งชี้ความเหมาะสมพอดี	ค่าดัชนี	เกณฑ์	ผลบ่งชี้
1. ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square: χ^2)	139.246	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ	-
2. ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (p)	0.088	$p > 0.05$	เหมาะสมดี
3. ค่าสถิติไค-สแควร์สัมพัทธ์	1.180	$\chi^2/df < 2.00$	เหมาะสมดี
4. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดี (GFI)	0.969	$GFI > 0.95$	เหมาะสมดี
5. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีที่ปรับแก้ (AGFI)	0.970	$AGFI > 0.95$	เหมาะสมดี
6. ดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษ (RMR)	0.015	$RMR < 0.05$	เหมาะสมดี
7. ดัชนีรากที่สองของความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (RMSEA)	0.021	$RMSEA < 0.05$	เหมาะสมดี
8. ดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีเชิงเปรียบเทียบ (CFI)	0.969	$CFI > 0.95$	เหมาะสมดี

จากตารางที่ 3 แสดงว่า ตัวแบบจำลองปัจจัยเชิงสาเหตุที่ได้ผ่านเกณฑ์ ตัวแบบจำลองมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า ผ่านเกณฑ์การพิจารณาทุกค่า

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย

ตัวแปร	DDP			MTP			KSP			PQC		
เหตุ												
ตัวแปร	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
ผล												
IPM	0.31	-	0.31	0.20	-	0.20	0.40	-	0.40	0.09	-	0.09
R ² = 0.81												

DE = Direct Effect, IE = Indirect Effect, TE = Total Effect

จากตารางที่ 4 แสดงว่า เมื่อพิจารณาปัจจัยที่สามารถอธิบายการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย (IPM) โดยมีน้ำหนักของความสัมพันธ์เรียงตามลำดับจากมากไปน้อยพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านความรู้ความสามารถของพนักงาน (KSP) ต่อระดับการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับของไทย (IPM) (path coefficient = 0.40) รองลงมาคือ องค์ประกอบด้านการออกแบบและพัฒนาการผลิต (DDP) ต่อระดับการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและ

เครื่องประดับของไทย (IPM) (path coefficient = 0.31) องค์ประกอบด้านการจัดการเครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิต(MTP) ต่อระดับการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับของไทย (IPM) (path coefficient = 0.20) และองค์ประกอบด้านการวางแผนและการควบคุมคุณภาพอย่างต่อเนื่อง(PQC) ต่อระดับการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับของไทย (IPM) (path coefficient = 0.09)โดยผลการทดสอบสมมติฐาน มีดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ด้านการออกแบบและพัฒนาการผลิตมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 2 ด้านจัดการเครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิต มีอิทธิพลเชิงบวกต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 3 ด้านความรู้ความสามารถของพนักงาน มีอิทธิพลเชิงบวกต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 4 ด้านการวางแผนและการควบคุมคุณภาพอย่างต่อเนื่องมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

2. ผลการวิจัยเชิงคุณภาพจากการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เชิญผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 ท่าน มีข้อเสนอแนะแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทยที่ตรงกันหลายท่านหลัก ๆ มี 3 ข้อได้แก่

2.1 เทคโนโลยีการผลิตสมัยใหม่นอกจากจะมีความสำคัญในภาคการผลิต Mass Production เพื่อการแข่งขัน แต่ผู้เชี่ยวชาญมองถึงความเชี่ยวชาญในการผลิตเครื่องประดับที่มีความวิจิตรและมีเอกลักษณ์ ซึ่งอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับไทยนับว่ามีเอกลักษณ์โดดเด่นแตกต่างจากคู่แข่งและเป็นที่ยอมรับในระดับโลก และเป็นประเด็นที่ไม่สามารถมองข้ามได้ หากมีการผลิตที่ผสมผสานกันระหว่างแรงงานฝีมือกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ก็จะทำให้การผลิตอัญมณีและเครื่องประดับของไทยให้กลายเป็นศูนย์การผลิตอัญมณีและเครื่องประดับโลกได้

2.2 ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นไปในทางเดียวกันว่า องค์ประกอบทั้ง 4 องค์ประกอบ เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างมาก ในการจัดการการผลิตสมัยใหม่โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์ประกอบด้านความรู้ความสามารถของพนักงาน (KSP)ด้านการออกแบบ

และพัฒนาการผลิต (DDP) ด้านจัดการเครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิต (MTP) และด้านการวางแผนและการควบคุมคุณภาพอย่างต่อเนื่อง (PQC) ที่ส่งผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับของไทย (IPM) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญ ได้ให้ความเห็นว่าทั้ง 4 องค์ประกอบเป็นจุดสำคัญในการพัฒนาระดับฝีมือแรงงานด้วยการแข่งขันภายในองค์กรสู่การแข่งขันระดับประเทศและเป็นการพัฒนาการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับให้มีคุณภาพตามมาตรฐานระดับสากล

2.3 สนับสนุนการจัดการความรู้ด้านอัญมณีและเครื่องประดับด้วยระบบสารสนเทศและเทคโนโลยีที่ทันสมัย ควบคู่กับการให้ความสำคัญกับการประเมินความรู้ทักษะและความสามารถในการผลิตของพนักงานเพื่อนำไปสู่การพัฒนาอย่างจริงจัง เช่น การส่งเสริมให้พนักงานอาวุโสผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับให้เป็นผู้ฝึกสอนที่มีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเป็นการสร้างคลังสมองของความรู้ด้านอัญมณีและเครื่องประดับไว้ในองค์กรอีกด้วย

อภิปรายผล

การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย อภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องของค่า Chi-square = 139.246, Chi-square/df = 1.180, p-value = 0.088, GFI = 0.969, AGFI = 0.970, RMR = 0.015, RMSEA = 0.021 และ CFI = 0.969 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด สรุปได้ว่า องค์ประกอบโมเดลมาตรฐานปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ อาจเป็นเพราะอุตสาหกรรมการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับสามารถนำเงินตราต่างประเทศให้กับประเทศไทยอย่างมาก และก่อให้เกิดการจ้างงานจำนวนมาก เนื่องจากเป็นสินค้าที่ต้องใช้ทักษะฝีมือสูง ซึ่งการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับที่มีประสิทธิภาพจะช่วยเพิ่มมูลค่าและพัฒนาสินค้าให้มีความโดดเด่นสอดคล้องกับค่านิยมและมีความเอกลักษณ์ทางความคิดสร้างสรรค์ที่ช่วยสร้างการยอมรับในระดับสากลและยังทำให้ประเทศไทยเป็นแหล่งซื้อขายอัญมณีระดับโลกด้วย ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับจิตตมา กิ่งทอง (2562) ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การจัดการธุรกิจอัญมณีและเครื่องประดับของผู้ประกอบการเพื่อการแข่งขันในตลาดโลก ซึ่งพบว่า การพัฒนาแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับ ผู้ประกอบการจะต้องมีการจัดการทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพ และมีการแบ่งสายงานที่ชัดเจน ถือเป็นเครื่องมือ

ในการบริหารจัดการองค์กร เพื่อนำไปสู่โอกาสการแข่งขันทางการค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ และสอดคล้องกับ ภูมิศต ภูมิศาสตร์ (2565) ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาแรงงานช่างฝีมือของอุตสาหกรรมเครื่องประดับไทย ที่พบว่า การจัดการความรู้ส่งผลต่อผลแนวทางการพัฒนาแรงงานช่างฝีมือของอุตสาหกรรมเครื่องประดับไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลการวิเคราะห์แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย พบว่า มีระดับความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.513 และพบว่า การจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับ มีระดับความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.597 ซึ่งเป็นความคิดเห็นในทำนองเดียวกันกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่โดยให้ความสำคัญต่อองค์ประกอบด้านความรู้ความสามารถของพนักงาน ด้านการออกแบบและพัฒนาการผลิตด้านการจัดการเครื่องจักรและเทคโนโลยีการผลิตและด้านการวางแผนและการควบคุมคุณภาพอย่างต่อเนื่องว่า ทั้ง 4 องค์ประกอบนั้นเป็นแนวทางที่สำคัญต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทย โดยเทคโนโลยีสมัยใหม่สามารถช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถพัฒนาวิธีการผลิตที่ควบคุมโดยบุคคลที่ผ่านการอบรมมาโดยเฉพาะ เพื่อให้อุตสาหกรรมนี้สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับได้ดียิ่งขึ้นซึ่งอาจเป็นเพราะผู้ประกอบการอัญมณีและเครื่องประดับของไทยมีขนาดเล็กและมีศักยภาพในการผลิตค่อนข้างต่ำ ผู้ประกอบการจำเป็นต้องพัฒนาสินค้าที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์และการสร้างตราสินค้า อีกทั้งประเทศไทยยังคงเป็นผู้ส่งออกอัญมณีและเครื่องประดับรายเล็กของตลาดโลก เนื่องจากธุรกิจอัญมณีและเครื่องประดับต้องเผชิญการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จึงจำเป็นต้องปรับตัวและใช้นวัตกรรมสมัยใหม่เพื่อรักษาความสามารถในการแข่งขัน โดยนำเทคโนโลยีมาใช้ตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ จากขั้นตอนการผลิตจนถึงขั้นตอนการขายให้ครบวงจร ย่อมจะสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้ธุรกิจอัญมณีและเครื่องประดับให้มีคุณภาพสูง ลดต้นทุน สร้างอัตลักษณ์ของสินค้า และเข้าถึงผู้บริโภคหลากหลายกลุ่มได้อย่างทันกระแสและยั่งยืน ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับณัฐกร เพ็ญสุวรรณ (2562) ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การเพิ่มยอดขายให้กับกิจการธุรกิจอัญมณีและเครื่องประดับกรณีศึกษา ห้างหุ้นส่วนจำกัด อุทอง ที่พบว่า ปัจจุบันธุรกิจอัญมณีและเครื่องประดับต้องเผชิญกับปัจจัยท้าทายต่าง ๆ จากการที่พฤติกรรมผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทั้งจากกระแสเทคโนโลยี และความชอบเครื่องประดับของผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลง และสอดคล้องกับ ชุติวรรณ โชติวงษ์ และ จุฑารัตน์ ปินทะแพทย์ (2563) ได้ศึกษาการพัฒนาารูปแบบศักยภาพของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมพลอยในยุคดิจิทัล พบว่า ภาพรวม รูปแบบศักยภาพของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมพลอย

นั้นมีความเหมาะสม พฤติกรรมของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมพลอย และการประเมินรูปแบบศักยภาพของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมพลอยจากผู้เชี่ยวชาญ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ผู้ประกอบการควรกำหนดนโยบายการส่งเสริมให้พนักงานได้ฝึกอบรมสัมมนาเพื่อการพัฒนาความรู้ทักษะและความสามารถของพนักงานอย่างต่อเนื่อง เพราะเป็นปัจจัยสำคัญทำให้การผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทยมีประสิทธิภาพสูงขึ้นและเกิดความได้เปรียบทางการแข่งขันในระดับสากล
2. ผู้ประกอบการควรกำหนดนโยบายการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ รวมไปถึงเทคโนโลยีการผลิตสมัยใหม่มาใช้ในทุกส่วนงาน
3. ผู้ประกอบการควรกำหนดนโยบายในการร่วมกันพัฒนาอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับกับภาครัฐหรือเอกชนเพื่อให้เกิดนวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อให้เกิดการปรับปรุงพัฒนาการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับในภาคอุตสาหกรรมไทยอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. ควรส่งเสริมการฝึกอบรมด้านทักษะความสามารถการผลิตโดยผู้เชี่ยวชาญให้แก่แรงงานฝีมือตามมาตรฐานระดับสากล เพื่อให้แรงงานได้รับการพัฒนาความรู้ทักษะ ความสามารถในการผลิต เพื่อลดปัญหาการสูญเสียระหว่างการผลิตและสร้างเจตคติที่ดีต่อการเป็นแรงงานช่างฝีมือของสถานประกอบการ
2. ควรสนับสนุนส่งเสริมให้แรงงานมีความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างชิ้นงานอัญมณีและเครื่องประดับในรูปแบบใหม่ โดยนำภูมิปัญญาอันเป็นอัตลักษณ์ของไทยเป็นแนวทางร่วมกับแนวคิดด้านอัตลักษณ์ของต่างประเทศในการพัฒนารูปแบบชิ้นงานเครื่องประดับให้มีความแปลกใหม่ที่มีความทันสมัยและตอบสนองได้ตรงตามความต้องการของผู้บริโภคในระดับสากล
3. ควรส่งเสริมสนับสนุน และหาแนวทางรองรับการขาดแคลนฝีมือแรงงานในการประกอบอาชีพให้แก่ผู้ประกอบการรุ่นใหม่
4. ควรส่งเสริมการเข้าร่วมออกงานแสดงสินค้าทั้งในและต่างประเทศเพื่อสร้างฐานลูกค้าใหม่ได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาในครั้งต่อไปผู้วิจัยเสนอให้ทำการศึกษาเพิ่มเติมปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจส่งผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับของผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมไทยเพื่อการแข่งขันในตลาดโลก และเพื่อให้

ผู้ประกอบการสามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปศึกษาเพิ่มเติม และพัฒนาการบริหารการจัดการการผลิตอัญมณีและเครื่องประดับให้สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าให้ได้มากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- ชุลีวรรณ โชติวงษ์ และ จุฑารัตน์ ปินตะแพทย์. (2563). พัฒนารูปแบบศักยภาพของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมพลอยในยุคดิจิทัล. **วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ**. 30(4), 707-716.
- จิตตมา กิ่งทอง. (2562). กลยุทธ์การจัดการธุรกิจอัญมณีและเครื่องประดับของผู้ประกอบการเพื่อการแข่งขันในตลาดโลก. **วารสารวิชาการครุศาสตร์อุตสาหกรรม พระจอมเกล้าพระนครเหนือ**. 10(1), 204-216.
- ณัฐกร เพ็ญสุวรรณ. (2562). กลยุทธ์การเพิ่มยอดขายให้กับกิจการธุรกิจอัญมณีและเครื่องประดับ กรณีศึกษา ห้างหุ้นส่วนจำกัด อุ๋ทอง. **ปริญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต.มหาวิทยาลัยมหิดล**.
- นภินทร ศรีสรรพางค์ม. (2567). โอกาสทางการค้ากับผู้ประกอบการไทยจากเทรนด์แฟชั่นอัญมณีและเครื่องประดับของโลก. **นนทบุรี: สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์การค้า. กระทรวงพาณิชย์**.
- ศูนย์ข้อมูลอัญมณีและเครื่องประดับ. (2567). **สถานการณ์ส่งออกอัญมณีและเครื่องประดับไทยเดือนมกราคม 2567**. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยและพัฒนาอัญมณีและเครื่องประดับแห่งชาติ (GIT).
- สมชาย พรจินดารักษ์. (2567). **การส่งเสริมภาพลักษณ์อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับไทยได้อย่างแท้จริง**. กรุงเทพฯ: สมาคมผู้ค้าอัญมณีไทยและเครื่องประดับ (TGJTA).
- สถาบันวิจัยและพัฒนาอัญมณีและเครื่องประดับแห่งชาติ. (2566). **จำนวนผู้ประกอบการอัญมณีและเครื่องประดับไทย**. สืบค้นเมื่อ 7 เมษายน 2567 จาก <https://infocenter.git.or.th/infographic/marketing>
- สมาคมการจัดการธุรกิจแห่งประเทศไทย. (2566). **รายงานผลการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ จาก World Competitiveness Center ของสถาบันการจัดการนานาชาติ (IMD) สวิตเซอร์แลนด์ ประจำปี 2566**. สืบค้นเมื่อ 7 เมษายน 2567 จาก <https://nbt2hd.prd.go.th/th/content/page/index/id/191049>

สุเมธ ประสงค์พงษ์ชัย. (2567). **ส่งออกอัญมณี-เครื่องประดับไทย ทรงตัว เนะผลิต
สินค้าไม่เจาะจงเพศ ขยายฐานผู้ซื้อ**. สืบค้นเมื่อ 19 มีนาคม 2567 จาก

https://www.matichon.co.th/news-monitor/news_4176319

ภูษิต ภูภักดิ์ศิริ. (2565). **แนวทางการพัฒนาแรงงานช่างฝีมือของอุตสาหกรรม
เครื่องประดับไทย. วารสารเครือข่ายส่งเสริมการวิจัยทางมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ ปีที่ 5 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน-ธันวาคม 2565, 182-193.**

Hair, J. F. (Jr.), Hult, G. T. M., Ringle, C. M., & Sarstedt, M. (2014). **A Primer
on Partial Least Squares Structural Equation Modeling (PLS-
SEM)**. California, CA: Sage Publications

Kline. (2016). **Principle and Practice of Structural Equation Modeling**.
New York: The Guilford Press.